

Αφή

Σκότος βαθύ σκεπάζει την Ελλάδα, σαν Φθινοπώρου μαύρες συννεφίες, άπληστων δανειστών ήρθαν ξεφτέρια, για να συλλέξουν λήξης οφειλές!

Σκυφτές οι κεφαλές, βαριά τα στήθια, χάχανα δεν ακούς στη γειτονιά, τα μάτια βλέπεις μόνο δακρυσμένα, κι αναθυμάσαι γέλια παλαιά.

Αίφνης ακτίνες ήλιου ξεπροβάλουν, της φλόγας την αφή διενεργούν, στις Ολυμπίας ιερό τον τόπο το πνεύμα των αγώνων προσκαλούν!

Αφή της φλόγας φέρνει την ελπίδα, στου Χρόνου ακατάπαυστη φορά μια μέρα διαδέχεται τη νύχτα, χαμόγελα χαράς τη συμφορά.

“Ήλιε του Κόσμου φίλε κυβερνήτη, Ελλάδας της ηλιόλουστης παιδιά μη λησμονείς, στο πένθος βυθισμένα ζητούν την πατρική παρηγοριά!

Την Ολυμπία δέσε με Νεμέα, Δελφών το ιερό με τον Ισθμό, Γαίας τον ομφαλό και πάλι κάμε καλογραμμένο, θείο Παρνασσό!

Στο στάδιο να κατεβούν οι νέοι, για νίκης στέφανο τον πιο καλό, οι γέροντες την αρετή να ψάλουν, άντρες γεροί να σύρουν το χορό.

Άνθρωποι και θεοί να γίνουν ένα, με μουσικής τον ιερό ρυθμό, για να γευτούν στην έκσταση απάνω'